

Nos gotes DE mel

Hi havia una vegada, un país meravellós. Tot el que hi havia allí estava fet de menjar. Les cases eren pa i xocolata, i tots els mobles estaven fets de diverses fruites exòtiques.

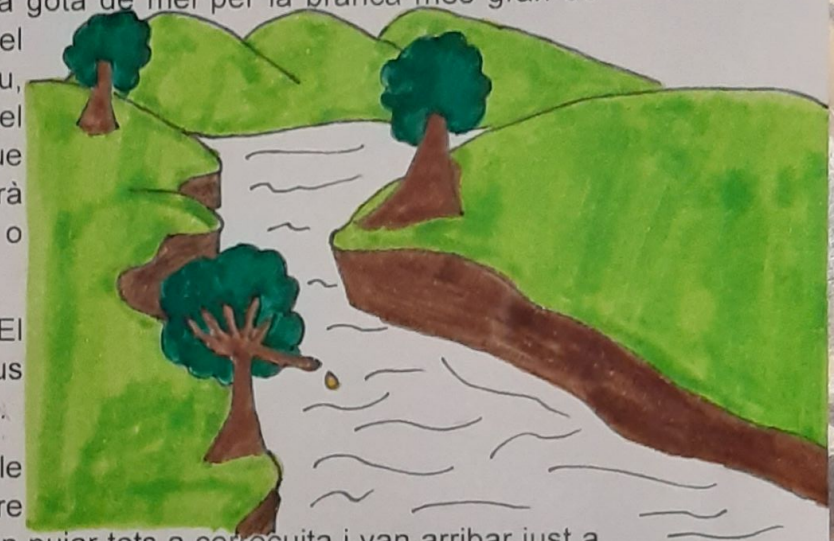
Des de la plaça es podia observar la muntanya de guacamole. Pel mig de les muntanyes, hi havia un riu de llet. Hi havia uns arbres fets de galetes que deixaven caure les seues llargues i pesades branques penjades damunt del riu.

Cada vint anys, succeïa un fet que tots anomenaven 'El Renaixement'. Aquest fet era que, cada vint anys, lliscava una gota de mel per la branca més gran de l'arbre més antic, fins a caure dins del riu de llet. Aleshores, sortia del riu, elevant-se cap al cel (fet de fruits del bosc), una gran esfera blanca, que explotava i formava al nou sobirà d'aquell regne. Tot seguit, l'antic rei o reina desapareixia.

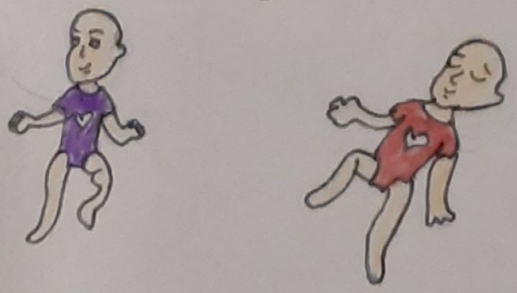
Un dia, aquest procés es va alterar. El rei Plàtan estava amb un dels seus criats quan de sobte va desaparèixer.

El criat va córrer per tot el poble cridant, perquè tots pujaren a vore néixer el nou monarca. Dit i fet. Varen pujar tots a correuita i van arribar just a temps per a vore com l'elegant goteta de mel lliscava per la branca. Però no era una gota de mel, sinó dos!!!

Això mai havia passat!! Es formaren dos esferes blanques que van explotar i varen aparèixer dos noms damunt de dos bebés enlairats. Una es deia Gemma i l'altra Clara.



GEMMA **CLARA**



De sobte, Clara va sortir disparada més lluny de les muntanyes, mentre que la seva germana descendia gràcilment fins anar a parar als braços d'una dona.

Encara que buscaren Clara durant quatre mesos, no la trobaren.

Varen passar els anys, i Gemma es va fer una xiqueta preciosa. Els seus cabells ondulats i rojos, fets de fibra de poma, eren molt fins. La seva pell blanca feta de sucre era suau. Els seus ulls eren grans i els seus iris estaven formats per ratlladura d'oliva. El seu vestit preferit estava format per

llepolies, i li donava un aire viu. Respecte al seu caràcter, es pot dir que era un poc tímida, encara que era una gran reina. Li havien contat moltes vegades la faula que tenia una germana, però ella no sabia si creure-ho.

Van passar els anys, fins que Gemma va complir els 19 anys.

I quan estava a una setmana dels vint, va desitjar que, si la seua germana Clara existia de veritat, es presentara allí.

I de cop i volta, amb un fum rosa, va aparèixer al costat seu una xica amb la seva mateixa pell, els seus ulls, el nas aguilenc igual al de Gemma, la seua boca amb una rialla còmica i els seus cabells ondulats, sols que aquesta xica els tenia rossos.

Gemma es va sobresaltar quan va veure el fum i a la xica, la qual estava encara més sorpresa que ella.

Van mirar-se l'una a l'altra durant una estona, fins que Gemma va recordar el seu desig i li va demanar el nom a la desconeguda.

Sí, efectivament, es deia Clara.

Era la seva germana!!!

Gemma va córrer a abraçar a Clara, mentre que aquesta li preguntava:

- Qui ets?

Gemma li va explicar la història que li havien contat una i altra vegada de cap a cap.

Clara, al seu temps, va explicar a la seua germana com havia viscut ella al món humà fins a aquell dia.

A poc a poc, els habitants del regne es van anar apuntant-se a les finestres de les seves cases de pa i xocolata, curiosos al veure l'inusual però agradable fum rosa i brillant que havia produït Clara amb la seva arribada. Després d'una estona, les figures de les germanes es van anar perfilant en l'espès fum, fins que la dona que havia agafat Gemma el dia del seu naixement, va reconèixer Clara, i tots els habitants van córrer a coronar reina a Clara... ¡Ara les dues governaven!

Però de sobte, els va tombar una ona de llet.

-El riu s'ha desbordat! -va cridar un ciutadà.



El que havia passat era que l'arbre que produïa les delicades gotes de mel havia caigut dins del riu, i la llet ja no cabia al cau.

Clara i Gemma van prendre les regnes de la situació immediatament.

Les germanes van córrer cap a l'arbre, i just quan arribaven, els seus dits varen projectar una llum, la de Gemma, morada i la de Clara, rosa.

Elles varen posar els seus dits en el tronc de l'arbre. Varen començar a desaparèixer, però varen arribar a vore, enmig d'un fum brillant i platejat com la llet tornava al cau de riu i com l'arbre es redreçava.

De sobte, dos animals platejats, que pareixien que si els tocaves s'esfumaven, van aparèixer. Una gasela que es va apropar a Gemma i un os, que es va apropar a Clara.

Una veu profunda va sonar de fons, i va dir:

- Aquestos són els animals que vos representen. Ells vos comptaran el que ha passat al riu, sols heu de muntar-vos damunt i ells cavalcaran fins a ensenyar-lo.

Clara i Gemma es van muntar damunt de l'os i de la gasela, respectivament, i els dos animals van començar a córrer, cadascun cap a un costat.

Clara va sentir que l'ós parava quan arribaven a un camí que creuava per un bosc. El camí estava flanquejat per arbres de mirada sinistra. *Hi havia* fulles que cruixien sota el pes de l'os. Clara va baixar i es va adonar que l'os s'esfumava, i que la veu d'abans li deia que trobés uns gruixos i vermells



bolets que semblen estar parlant entre si, i que els demanés ajuda. Clara va continuar recte, atemorida, fins que va sentir uns xiuxiuejos, i efectivament, allí estaven els bolets. Es va agenollar i els va implorar ajuda.

D'altra banda, la gasela va portar a Gemma a un carril ample, assolellat i herbós. Gemma va baixar de la gasela, la qual va desaparèixer i Gemma va començar a ballar amb unes papallones. La veu va sonar una altra vegada i li va dir que trobara l'arbre de fulles platejades del que penjaven pomes daurades, i que rascara el tronc tres vegades. No va ser gens difícil trobar l'arbre, ja que no hi havia cap altre.



Després que Gemma rascara el tronc, d'ell va sortir una petita caixa d'estany, senzilla. Gemma la va obrir i va veure una petita botelleta amb una etiqueta que deia que havia de beure-se-la sencera. Dins de la xicoteta botella reposava un misteriós líquid negre que brillava com la tinta i desprenia fums que feien veure visions estranyes. Gemma se'l va beure i va desaparèixer.

A Clara es bolets li van dir que havia de obrir la caixa que tenia al costat. Era una caixa brillant de color negre amb pany i clau de plata. Clara la va obrir i es va beure un líquid suau, espès i ricament morat que desprenia una deliciosa olor de xocolata i prunes. I, al igual que la seva germana, va desaparèixer. Totes dues van aparèixer en un camí d'edificis antics, on hi havia un estanc on una cosa brillava al fons. Les dos germanes es van submergir i varen descobrir que la misteriosa veu provenia de l'objecte que brillava. La veu va explicar que el riu s'havia desbordat perquè les germanes s'havien trobat. Perquè no tornara a passar, haurien d'agafar l'objecte brillant i ficar els seus dits que s'havien il·luminat en ell.

Després ja es compliria l'hora en què el nou sobirà apareixeria al món del menjar.

Les germanes varen fer el que se'ls va dir i quan desapareixien, es van agafar de la mà.

I així s'en van anar, deixant-te a tu i a mi amb la mel als llavis.

